

forelaa. Sagen vender ikke tilbage mere udformet, end den gik ind i Udvalget.

Hvad den indre Ordning angaar, kan man næsten sige, at den vender tilbage i endnu mere usikker Skikkelse; kun det ene staar fast, at Kongeslot, Rigsdagsbygning og Højesteretsbygning skulle bygges i eet. Ufærdigheden træder typisk frem i det Ændringsforslag, der under Nr. 1. c. henviser den nærmere Fordeling af Rummene, det vil sige den hele indre Ordning, til et senere Tidspunkt, naar først alt er afgjort her i Rigsdagen.

I Virkeligheden vil det altsaa sige, at der foreligger ingen færdig Plan. De, som stemme for det, der her er foreslaaet, vide ikke sikkert, hvad der kommer ud af det hele, de vide ikke, om den Bygning, der bestemmes for Rigsdagen, bliver et Hjem for den, eller om det mulig bliver et nyt Afsnit af dens Udlændighed i laant Hus med Afhængighed af fremmede Magter. Der er ingen Sikkerhed givet i Forslagene, saaledes som de i Øjeblikket foreligge; man ved kun dette ene: at her rejses en Bygning, i sit Indre delt i 3 uensartede Dele, tilfældig forenede, uden at det, som, hvad man saa end siger, er og bliver Sjælen i al Bygningskunst: at en Bygnings indre Formaal skal være præget i dens ydre Form, kan komme til sin Ret. Det bliver en Bygningskolos, saaledes som Planen her i Øjeblikket foreligger, med to Façader i Vinkel af hinanden, det vil sige med Helheden sprængt, uden at Delene ere blevne til ny selvstændige Helheder.

Men i en saadan Tilstand forekommer det mig ikke, at Rigsdagen med Ære kan levere Planen fra sig. Her er jo ikke Tale om et Arbejde, der i fornødent Fald kan gøres om, her er Tale om et Værk, der skal staa gennem Aarhundreder som et nationalt Monument, paa hvis Tilblivelse vi skyldte at sætte al vor Omhu ind. Og det have vi ikke gjort. Det har mere været Tanken at faa Sagen afgjort end at faa prøvet alle Muligheder og vælge den bedste. Sagen, som den nu foreligger, er ikke moden, ikke baaren frem hverken af en offentlig Menings Folkedom eller af en Tilfredshedsfølelse hos de paagældende Institutioner eller af de sagkyndiges fælles Anerkendelse. At bygge Christiansborg op paa den foreliggende Plan er ikke at bygge det paa fast Grund, og derfor siger jeg, at den eneste tilfredsstillende Maade i Øjeblikket at fremme dets Genopførelse paa er at udskrive en ny Konkurrence, hvorved de indvundne Erfaringer gøres

frugtbringende. Derfor anbefaler jeg det Forslag, der i denne Retning er stillet af min ærede Sidemand (Alfred Christensen) og mig. Jeg antager, at i Virkeligheden vil denne Løsning i Øjeblikket ogsaa være den, der svarer bedst til den her i Tinget raadende Stemning.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Svend Høgsbro): Naar man i Formiddagsmødet hørte den Kritik, der blev fremsat imod det foreliggende Forslag med Fler-tallets Ændringer af de ærede Medlemmer for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard), en Kritik, der jo dels i muntre, dels i meget højtidelige Toner søgte at rasere alt, hvad der fra deres Side, som have taget positivt paa denne Sag, er fremkommet, men som ganske vist ikke selv bidrog noget som helst til Spørgsmaalets Løsning, saa skulde man undre sig over, hvad vi dog alle vide, at de to ærede Medlemmer vare i forreste Række, da det gjaldt om at vedtage Loven af 1903 — hvem af dem, der var ivrigst, skal jeg ikke indlade mig paa at undersøge. Mest karakteristisk er det — det skal jeg betone —, at det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds den Gang var lige saa ivrig for at følge Regeringen i det Forslag, som da forelaa, som han nu er ivrig for at gøre det Forslag, som nu foreligger fra Regeringens Side, til intet. Der er jo ingen Tvivl om, at denne Kritik staar i den stærkeste Modstrid med Stillingen, saaledes som den blev fastslaaet ved Loven af 1903. Thi var der noget, som man den Gang vilde, som man den Gang slog fast, var det dette, at man vilde bort fra det negative og over i det positive, man vilde bort fra Kritikken, man vilde gaa til Gennemførelsen, man vilde bort fra Ordene, de være nok saa store, man vilde over til Handlingerne, de være nok saa smaa. Man tog ikke den Gang Skridtet fuldt ud og sagde paa en Gang, hvorledes det hele skulde være. Det kunde man jo heller ikke, men man sagde det, der den Gang kunde siges, gjorde det, der den Gang kunde gøres, idet man fastslog de store Hovedtræk. Jeg har allerede ved Forslagets første Behandling gennemgaaet dem. Jeg skal her kun nævne, at Slottet skulde genopføres til Brug for de to Institutioner, maaske ogsaa den tredie, som der nu er Tale om —, at dette kunde ske dels adskilt, dels samlet, men altsaa paa hver af disse Maader, det er jo rigtigt betonet af det ærede Medlem for Ka-